

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Harabina a členov JUDr. Haralda Stiffela, JUDr. Milana Lipovského, JUDr. Pavla Tomana a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci proti obvinenému **O. DZ.**, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zák. Českej republiky v konaní o návrhu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na uznanie rozsudku Krajského súdu v Ostrave, sp. zn. 2 T 90/93 z 15. mája 1998 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 4 To 26/98 z 8. septembra 1998, prerokoval na neverejnom zasadnutí 25. mája 2010 v Bratislave dovolanie, ktoré podal v prospech obvineného generálny prokurátor Slovenskej republiky proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. júna 2009, sp. zn. 6 Urto 1/2009 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 Tr. por. per analógiám, s poukazom na § 368 ods. 1 Tr. por., **dovolanie** generálneho prokurátora Slovenskej republiky **sa o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. Ntc 12/2008 z 19. novembra 2008, bol na návrh Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky uznaný na území Slovenskej republiky podľa § 518 ods. 3 Tr. por. rozsudok Krajského súdu v Ostrave, sp. zn. 2 T 90/1993 z 15. mája 1998, v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 4 To 26/98 z 8. septembra 1998, ktorými bol občan Slovenskej republiky, O. DZ., uznaný vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. Českej republiky a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bol zaradený do väznice s ostrahou. Cudzie rozhodnutie bolo uznané iba v časti uloženého trestu odňatia slobody. Krajský súd súčasne rozhodol, že podľa § 517 ods. 2 Tr. por. a § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., odsúdený O. DZ. bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie krajský prokurátor, ktoré najvyšší súd, ako súd odvolací, uznesením podľa § 518 ods. 4, veta druhá Tr. por. zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. júna 2009.

Najvyšší súd v odôvodnení zamietavého uznesenia akceptoval námietku prokurátora vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu spočívajúcemu v tvrdení, že prísnejšia trestná sadzba je jednoznačne za trestný čin podvodu, a preto v tejto súvislosti nedošlo k prerušeniu premlčacej doby. Ako dôvod prerušenia plynutia premlčacej doby vyvolávajúci začiatok plynutia novej premlčacej doby však videl v úkonoch Krajského súdu v Žiline. Najmä v uznesení o vzatí obvineného do väzby a príkaze na prepustenie obvineného z väzby, ktoré spolu s úkonmi Krajského súdu v Ostrave sú takými rozhodnutiami a opatreniami, ktoré smerujú k výkonu trestu, o ktorého premlčanie ide (podľa § 90 ods. 4 písm. a/ Tr. zák.).

Proti tomuto uzneseniu ako aj rozsudku Krajského súdu v Žiline podal 11. novembra 2009 v prospech obvineného O. DZ. dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky z dôvodu podľa § 371 ods. písm. i/ Tr. por. Dovolanie odôvodnil tým, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline bolo porušené ustanovenie § 90 ods. 4 písm. b/ v nadväznosti na § 437 ods. 4 veta druhá Tr. zák.. Porušenie spočívalo v tom, že považoval rozsudok Okresného súdu Čadca z 22. novembra 1999, sp. zn. 3 T 361/99, ktorým bol O. DZ. uznaný vinným okrem iného z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s určením skúšobnej doby do 26. apríla 2003, za prísnejší ako rozsudok Krajského súdu v Ostrave z 15. mája 1998, sp. zn. 2 T 90/93, v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 8. septembra 1998, sp. zn. 4 T 26/98, ktorým bol O. DZ. uznaný vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. Českej republiky a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne so zaradením do väznice s ostrahou. Porušenie ustanovenia § 90 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. v napadnutom uznesení odôvodnil tým, že najvyšší súd úkony Krajského súdu v Žiline a Krajského súdu v Ostrave, súvisiace s vydávacím konaním obvineného za účelom výkonu trestu v Českej republike, považoval za úkony smerujúce k výkonu trestu, o ktorého premlčanie ide. Podľa jeho názoru, vydávacie úkony takýmito úkonmi nie sú a neovplyvňujú prerušenie plynutia premlčacej doby výkonu trestu odňatia slobody. Uviedol, že v prípade konania o vydanie osoby na územie iného štátu na základe európskeho zatýkacieho rozkazu a konania o uznanie

cudzieho rozhodnutia ide o dva osobitne upravené, nezávislé a vzájomne sa neovplyvňujúce typy konaní. Vzhľadom na to generálny prokurátor navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolaciemu, vysloviť porušenie zákona v neprospech obvineného, zrušiť rozsudok Krajského súdu v Žiline z 19. novembra, sp. zn. Ntc 12/200, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. júna 2009, sp. zn. 6 Urto 1/2009, a vec vrátiť krajskému súdu, aby ju znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený prostredníctvom obhajcu sa stotožnil s argumentmi a návrhom generálneho prokurátora.

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal všetky obsahové a formálne náležitosti a podmienky prípustnosti dovolania podľa § 368 Tr. por. Musel v prvom rade vyriešiť zásadnú otázku, viažucu sa na to, či napadnutý rozsudok krajského súdu o uznaní cudzieho rozhodnutia a o výkone trestu uloženého rozsudkom cudzieho štátu je právoplatným rozhodnutím vo veci samej, a ide teda o rozhodnutie, proti ktorému možno podať dovolanie.

Právoplatným rozhodnutím vo veci samej, treba rozumieť rozhodnutie, ktorým sa končí trestné stíhanie obvineného ako celok. V rámci neho je posudzovaná i zákonnosť a dôvodnosť parciálnych rozhodnutí, voči ktorým podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku nie je prípustné. Tieto rozhodnutia majú vlastný režim opravných prostriedkov, pokiaľ ich zákon vôbec pripúšťa (**Vid' č. 19/2007 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky**).

Zákonné ustanovenia o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia (§ 515 Tr. por. a násl.) upravujú podmienky, na základe ktorých sa v Slovenskej republike len pokračuje vo výkone trestu uloženého v inom štáte. Rozhodnutie súdu podľa § 517 a § 518 Tr. por. je len predpokladom výkonu trestu v Slovenskej republike a nemôže meniť výrok o vine a treste cudzieho rozhodnutia. Krajský súd rozhodoval len o výkone trestu uloženého rozsudkom cudzieho štátu, po preskúmaní podmienky uznania rozsudku súdu Českej republiky (§ 516 Tr. por.), resp. podmienky relevantnej z hľadiska premeny trestu (§ 517 Tr. por.) a neuznával

obvineného vinným, ani mu neukladal trest. O otázke viny a trestu už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Ostrave v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci.

Na podklade vyjadreného je zrejmé, že rozsudok Krajského súdu v Žiline nie je rozhodnutím, ktorým by bol obvinený uznaný za vinného zo spáchania trestného činu, za ktorý by mu bol uložený trest. Z tohto hľadiska nie je významná ani možnosť súdu Slovenskej republiky vyplývajúca z prvej vety § 517 ods. 1 Tr. por. nahradiť trest uložený v cudzom rozhodnutí, trestom, ktorý by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine sám rozhodoval. Takýto postup je len modifikáciou už uloženého trestu, ktorý je možný len pri rešpektovaní určitých zásad a nemá povahu vlastného rozhodovania o treste. Toto platí bez ohľadu na to, že vo výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o uznaní odsudzujúceho rozsudku súdu Českej republiky na území Slovenskej republiky, sú prítomné údaje, ktoré v niektorých smeroch zodpovedajú obsahovým náležitostiam odsudzujúceho rozsudku podľa slovenského Trestného poriadku. V danej veci je teda nesporné, že súd rozhodoval v konaní o transformácii cudzozemského rozhodnutia na účely pokračovania vo výkone trestu uloženého súdom cudzieho štátu podľa tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku.

Dovolanie smeruje proti inému rozhodnutiu, než aké možno dovolaním napadnúť. Najvyšší súd preto z dôvodu absencie splnenia podmienok na podanie mimoriadneho opravného prostriedku, dovolanie generálneho prokurátora v súlade s ustanovením § 382 Tr. por. per analógiám, s poukazom na § 368 ods. 1 Tr. por., bez vecného preskúmania veci odmietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou, či pre jeho odmietnutie existujú aj iné dôvody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 25. mája 2010

JUDr. Štefan H a r a b i n, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová